

Најгледанији "досадни" интервју у историји

Пише: Слободан Рељић
среда, 14 фебруар 2024 01:49

Гледајући Карлсоново "ћаскање с Путином" (*Шпигл*) стално ми је на ум падао Марфијев закон. То најпроницљивије издање америчке популарне културе. Ми имамо мудрост народних пословица, а Американци Марфијеве мисли и домисли. Почетна мисао је општепозната: Ако нешто може поћи наопако, поћи ће наопако! А кад се у Марфијеву реторту стави влада онда следи: Ако нешто може поћи наопако, поћи ће три пута више наопако!

Новинар Такер Карлсон и председник Русије Владимир Путин

Крај Амамнпур-интервјуа

Нисам приметио да се "Марфи" огласио поводом реаговања на случај Такера Карлсона. Изгледа да Америка више нема снаге да ствара Марфијеве пословице. Јер, овај пут би морало да се, у великој кризи, озакони: Ако нешто може поћи наопако, поћи ће сто пута

више наопако. И све тако док се наopakост негде не заустави.

Пре него што се Такер Карлсон и наместио иза оног столића прекопута руског председника *Волстрит џорнал* је најавио да ће то бити најгледанији-најслушанији-најчитанији интервју у историји. Тако је тај догађај увелико надмашивао и питача и оног ко је одговорао. Од самог интервјуа је било важније оно што ће се догађати око њега, а вероватно и оно шта ће он бити у будућности. Каква врсте незаобилазне чињенице.

Важно је да констатујемо да Такер Карлсон јесте топ-џурналист у западном свету у овом трену. Далеко изнад суморних извођача тих послова који би се могли слити у једну личност – Кристијан Аманпур. Увек кад видим то лице које у сваком трену глуми значајност, а на основу неке силе која стоји иза кулиса, сетим се Оријане Фалачи (1929-2006) која је била идол у време кад је свет још веровао да новинари имају право да питају кога год оно што читаоци желе да чују од лица до којих не могу да дођу.

Субверзивни елемент

Нема доброг интервјуа без неке субверзивности. Али не глумљене субверзивности. Сви морају бити у том стању ризичности – и новинар, и испитивани и публика. И свако се ту сналази и креће како зна и уме. Оријана Фалачи је била – то. И данас кад читате њене интервјуе осећате ту импресионирајућу живост.

Код Кристијан Аманпур све је убијено пре него што она истрчи пред камере. Она је егзекутор. Не зна другачије. Чак и ако налети на некога ко није импресиониран моћи која стоји иза ње.

Такер Карлсон се нашао у улози новинара који разговара као човек кога занима онај - преко пута њега. Знатижеља је очигледна и то је квалитет разговора. Друго, седео је преко пута човека који је – у овом тренутку бр. 1 у свету по привлачности за разговарање – а Путин је између њих ставио мали столић. То знате, кад долазе људи с којим председник Русије разговара из обавезе коју носи улога – рецимо Макрон – онда послуга у Кремљу стави столицу која метрима раздваја саговорнике, али кад дође пријатељ Си, или такав ко, ту је столић као овај за Карлсона.

Путин јесте саговорник бр. 1 тренутно у свету, али без Карлсона – овакав какав је он и прогона у Америци који доживљава – никако не би имао оволико гледалаца, инетересовања, тумачења, препричавања...

И кад је Путин одлучио да одмах на почетку исприча *A Short History of Russia* није улазио ни у какав ризик од растеривања гледалаца. Јер то је била таква најава да су Карлсон и Путин, кад су укључене камере, ћутали десет минута гледаоци би остајали. Све је имало више смисла него што ико може учитавати и режирати у таквим догађајима. Ово је медијски догађај пред којим Холивуд и промотери ријалитија морају да клекну, гледају, заћуте и – уче.

Из оног што се десило можемо закључити да су и Карлсон и Путин максимално добро одиграли своје улоге у представи која је, вероватно, и за њих непоновљива. Никад више

Најгледанији "досадни" интервју у историји

Пише: Слободан Рељић
среда, 14 фебруар 2024 01:49

се у тај двојац без кормилара неће улити толико пажње целе земаљске кугле.

Најгледанији досадни интервју

Нећу улазити у детаље шта је Путин рекао, а шта га је и како Карлсон питао. То је све било на изизетном новоу.

И кад Маша Гесен, руска Јеврејка и глобални гласноговорник ЛГБТ-идеологије, чија је "љубав" према Путину и Русији пословична, у *Њујоркеру* удари на Карлсона што је пристао да ће објавити "неуређиван", тј. интегралан интервју – то је само глас очајника. "Резултат је досадан", медитира она над најгледанијим интервјуом у историји! Боже, у којим школама се учи ова логика? Вели: "У интервјуу који је трајао више од два сата, руски председник је емитовао утабане притужбе и одржао предавање пуно лажне историје које је требало да оправда свој рат у Украјини".

Досадно, а најгледаније!? Па, овога се не би сетио ни Хомер Симпсон! Не, није мисао Маше Гесен плиткоумна као Хомерове Марц. Знала би она то много боље, али шта да каже.

Мислим, да овде треба приоритетно размишљати – о последицама овог догађања.

Оглашавање Запада показало је да тамо никакве институције, као и они из владајуће елите, новинарство сада не виде другачије него као – пропаганду. Огољену пропаганду. "Лоше припремљен Такер Карлсон даје Путину пропагандни поклон", јавља *Шпигл*.

Експерт за Русију, Јанис Клуге из берлинске Фондације за науку и политику упозориће Немце: "Карлсон је паметан и његов план је јасан. Он и Путин ће изврсно сарађивати на ширењу лажног наратива о Украјини, ослабити Бајдена и ојачати Трампа. Ова копродукција може бити најефикаснији и најотровнији пропагандни клип икада направљен." Ово је онеспокојавајуће. Немци ће да полуде.

Да ли је могуће да је тај Путин успео да отме Американцима лаж? То нико није могао очекивати.

Опет, кад погледате интервју сувише је много истинитих детаља, које сваки Немац сваки дан види и чује – па ако Путин и лаже, много је, бре, близу истине. Од Шолца сто пута ближи. Аналену Бербок нећемо ни помињати.

Амерички пропагандни плејер

Идемо даље: "Такер Карлсон није новинар, он је пропагандиста", јавља други ескперт, политиколог Јан Бремер. "Зато га је Путин и прихватио као саговорника за интервју." Да, делује јако.

Али Такер је Американац, до јуче је бљувао ватру са екрана *Фокс њуза* – прве америчке телевизије, па ваљда је амерички обучени пропагандиста. За Руперта Мардока, дојучерашњег Карлсоновог послодавца, свашта се чуло, баш свашта, али да је комуниста и руски шпијун који је одгајао проруске шпијунчиће, е то никад ником нормалном на Западу не би пало на ум. То може да смисли само експертски ум гурнут да дела у кризном ПР.

Зато Ротшилдов *Економист* одустаје од било каквих објашњавања и разматрања - и из *Back story*

(што је, према Меријам-Вебстер речнику, прича која говори шта је довело до главне приче или заплета) – диктира. Наднаслов: Права порука разговора Владимира Путина са Такером Карлсоном; Наслов: Руски председник није човек коме треба веровати, а још мање човек на кога се треба угледати или дивити му се. Амин!

Ваља напоменути да је *Економист* (излази од 1843.) стекао углед управо зато што се уздржавао од банализације великих проблема који су се појављивали пред Западом. Тако је то радила империја.

Недавно је код нас репринтована књижица из 1935. *Разговор између Стаљина и Х. Ц. Велса*, у то време водећег британског интелектуалца. Велс је пре тога интервјуисао Рузвелта. Нећете ту наћи никакво *en bloc* оцрњивање совјетског лидера – јер то је настало после, кад је Запад с њим губио битке и морао да га призна као – други блок у биполарном свету. Напротив, Стаљин је лидер с којим се води разговор о будућности света. У књижици су сабране и полемике поводом тог разговора: Бернард Шо, Џон Мајнард Кејнс, Дора Расел, Ернст Толер...

Pax Britanica је у то доба, као оквир западног поретка, била способна и да слуша другу силу, Русију, тада СССР, и да се бори с њом. Односно подразумевало се да пажљиво саслушаш другу страну. *Pax Americana*, која ће после Другог светског рата постати оквир западног понашања у светским односима, показивала је више "ароганције моћи" (Фулбрајт), мање талента за јавни дијалог, али се држала рационално у односу на – другу највећу силу.

Са врха до дна

Америчка пропагандна машинерија је вероватно нешто највеће те врсте у историји. Није се жалило ни пара, ни ангажовања кадрова. И у неком времену је била тако доминантна да је пад Берлинског зида – иза којег је стајала Русија, а тамо је био и млади КГБ-официр Владимир Владимирович – подигао толику прашину да се совјетска империја урушила.

Књиге које су објављене кад нису могле да буду штампане у Русији, интервјуи са писцима, уметницима, научницима из Русије потресале су светску нуклеарну силу тако да су настајале пукотине у њеним темељима. Америчка употреба незадовољства и осећаја одсуства правде и слободе народа на Истоку – била је доведена до савршенства. Али, ево нас у времену кад се то окреће против "оца савршенства".

Поновићу овде да је шеф ЦИА Вилијам Кејси свом председнику Роналду Регану говорио: "Знаћемо да је наш програм дезинформација потпуно успео, кад све у што америчка јавност верује буде лажно."

Американци су успели. Данас се лаж у Америци производи као "кока-кола". Погони, траке, налепнице, транспорт до телепортовања... Савршенство је достигло максимум.

И шта се онда дешава? Па, историја нас учи да савршенство негде, некако напукне, почну да се гасе светиљке, осети се трулеж иза сјаја... Неки Такер Карлсон онда почне да виче: Лаж, ово је лаж, ово је све лаж...

Јесте, имате то и у проклетим дечјим бајкама – и онда маса стварно увиди да је цар го. Јесте, почело је "кенселовање" тих блесавих бајки, али није окончано. Избачена је она са несрећном принцезом коју је насилно из леденог сна пробудио – класични мобинг! – надобудни принц коме не би пало на ум да би можда могао да промени пол, али ову бајку – са "цар је го" – још нису стигли да размонтирају.

Онда пустиш Такера да оде до хладне Москве и ето ти – невоље. Сви они блесавци који су одгајани за твитер-хорде одједном постану икс-побуњеници. Шта је ово људи? Је л' Илон Маск зато купио Твитер?

И ко то одједном и зашто озбиљно схвата Царево ново одело оног Данца који је говорио да је "читав свет пун чудеса, али ми смо на њих тако навикли да их називамо свакодневним стварима"? Откуд сад кад се свима чинило да смо се коначно навикли да су голи цареви свакодневица? Што би нас било брига што негде на Истоку неки цар неће да се оголи? Али због нечега јесте. Онда немирни дечарац Такер одјури у златни Кремљ и све врати у бајку – пред којом сви постајемо деца која причају оно што виде.

(РТ)